

Lecții de la Sami

Ilustrații de Mirtylle S.

Ce îmi aduc aminte cel mai bine sunt ochii ei. Sami și ochii ei mari și albaștri. Ochii care m-au privit mereu cu atâta iubire și înțelegere, indiferent de cine eram și ce făceam. Ochii aceia care se bucurau de fiecare revedere de parcă ar fi fost ultima.

Sami era o cățelușă pe care am găsit-o din întâmplare. Era închisă într-o cușcă mică aflată între alte două cuști. M-am lăsat în genunchi să o privesc mai bine și ea a venit mai aproape, a pus lăbuța pe grilajul de fier ce ne despărțea și m-a privit cu ochii ei frumoși. M-a privit și mi-a spus: „Ia-mă cu tine, ia-mă de aici“. Și aşa am făcut, iar ea a continuat să-mi vorbească astfel, cu ochii ei mari și albaștri, tot timpul cât am fost împreună.

Sami nu știa mai nimic despre oameni. Nu știa de ce oamenii se ceartă sau de ce plâng. Nu știa de ce oamenii nu se privesc în ochi aşa cum mă privea ea pe mine. Iar eu nu știam mai nimic despre câini. Nu știam, dar aveam să învăț, căci, dintr-o dată, fără să îmi dau seama, viața mea devenise mult mai bogată.

Librii.Sami.m-a învățat să trăiesc viața în prezent și să nu mai las grijile și gândurile să mă tulbere

Când eram trist, Sami venea, se așeza la picioarele mele și îmi spunea:

— Sunt aici, sunt alături de tine, orice s-ar întâmpla. Sunt aici, acum, îmi spunea privindu-mă în ochi cum numai ea știa să o facă. Hai să mergem la o plimbare, hai să mergem!

Nu știu exact ce magie folosea, dar funcționa de fiecare dată. Reușea să mă abată de la gândurile mele și să mă facă să mă bucur de momentele noastre împreună, de aerul curat, de natură, de liniște, de verdeață.

— Uite, închide ochii și lasă vântul să îți sufle în față, îmi spunea Sami. Ce poate fi mai minunat? Simți? Miroase a primăvară...

Și ne lăsam amândoi în bătaia vântului ca niște zmeie pe cerul mare, de parcă nu mai era nimeni în jur și nu mai conta nimic.

Am avut momente în care credeam că am pierdut totul, am avut momente în care am crezut că nu o să mai fiu niciodată fericit, și asta până când mă uitam în ochii ei. Acolo găseam mereu un prieten care era alături de mine indiferent de ce, de cum sau de cine eram. Și îmi dădeam seama că, de fapt, nu pierdusem nimic.

Sami nu se gândeau la altceva decât la ce făcea în momentul respectiv, așa cum fac de multe ori copiii când se joacă. Dacă mergeam la o plimbare în parc, Sami privea cu atenție în jurul ei. Observa copacii, apa, culorile, păsările, lumina care juca printre frunze. De multe ori se oprea în loc și asculta de parcă cineva i-ar fi șoptit foarte încet la ureche un lucru extrem de important. Apoi mirosea cu poftă o simplă păpădie sau un morman de frunze uscate. Sami știa să trăiască fiecare moment în parte, iar asta era o magie în sine.

Cel mai mult lui Sami îi plăcea să se joace în zăpadă. Adora să își bage năsucul ei alb cu bot negru în zăpada fină și să stea acolo minute în sir. Era ca un struț de zăpadă, eu aşa îi spuneam. Și, cu toate că era un husky și te-ai fi așteptat să tragă la sanie ori să facă lucrurile pe care le fac alți husky asemenea ei, Sami nu avea nicio problemă cu ce o să spună ceilalți câini despre ea. Sami era Sami. De la ea am învățat și eu să fiu eu și să îmi pese din ce în ce mai puțin de ce zice sau gândește restul lumii despre mine, atât timp cât nu deranjez pe nimeni. Sami era Sami, iar eu eram eu.

Într-o iarnă, chiar am încercat să văd dacă Sami poate să fie ca orice alt husky pe care îl văzusem prin filme sau prin poze. Așa că am cumpărat un ham frumos și am legat-o de sania mea. M-am urcat pe sanie și am așteptat cu interes ceea ce urma să se întâpte. O făcusem mai mult pentru ea decât pentru mine, gândindu-mă sincer că se va bucura dacă va putea să facă un lucru pe care credeam că-l iubește orice husky, adică să tragă sania. Însă Sami nu era orice alt husky, cum niciun câine nu este orice alt câine și niciun om nu este orice alt om. Suntem cu toții diferenți, unici. Așa că Sami m-a privit lung și a zâmbit, apoi mi-a vorbit cu ochii, așa cum numai Sami știa să o facă:

— Nu înțeleg ce te aștepți să fac acum, dar sunt sigură că ne-am distra mult mai bine dacă nu aș avea toate chestiile astea legate de mine.

Și avea dreptate. Cum mai putea ea oare să fie un struț de zăpadă, dacă era legată de o sanie? Așa că am lăsat-o să fie cine și cum voia ea să fie, iar eu am continuat să descopăr cine eram cu adevărat și să mă port ca atare fără să îmi pese de ce spuneau sau ce credeau alții.

Sami m-a învățat să fiu liber și să îmi urmez visurile

Sami iubea libertatea. Îi plăcea foarte mult să alerge liberă pe un câmp nesfârșit, să se tăvălească prin iarba sau prin zăpadă și să privească orizontul. Iubea natura, nemărginirea.

Și, deși de cele mai multe ori nu o țineam în lesă, era tare nefericită când era legată de ceva. O făceam însă pentru siguranța ei, sau cel puțin aşa credeam eu, ca nu cumva să sară în fața unei mașini sau să se piardă de mine și să pătească ceva.

Însă erau toate doar fricile mele. Pentru că, deși am avut mare grijă de ea, tot a lovit-o o dată o mașină, iar altă dată s-a pierdut de mine o zi și o noapte. Mi s-a părut că inima nu mi-a bătut deloc până când am găsit-o a doua zi.

— Nu îți mai face atâtea griji, fii liber, îmi spunea ea. Crezi că, dacă te îngrijorezi mai tare, nu se vor mai întâmpla lucruri neplăcute? Nu le poți controla. Așa că bucură-te, în loc să stai îngrijorat!

Sami m-a învățat că fiecare grijă în plus nu era decât încă o lesă pe care eu singur mi-o prindeam de corp și care mă împiedica să fiu liber și să trăiesc deplin, să îmi urmez visurile. Fiecare frică nu era decât o piedică inutilă pe care mi-o puneam singur. Sami m-a învățat să privesc viața cu încredere și curaj, aşa cum privea ea orizontul, nemărginirea.

— Viața nu se termină niciodată, îmi șoptea ea când mă vedea abătut. Așa cum nu poți atinge niciodată orizontul, tot mergi spre el, dar nu îl poți ajunge. Așa este și viața, precum nemărginirea. Viața continuă mereu, în alte forme. Așa că de ce să nu te bucuri de o plimbare plăcută?

Și avea mare dreptate. Sami și-a trăit viața liberă și a fost tare fericită.